

Sygn. akt: I C 561/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko R. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. K. (1) na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1293,43 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt trzy złote i czterdzieści trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 29 października 2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego R. K. (1) na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 207 zł (dwieście siedem złotych) tytułem kosztów procesu w tym kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

IV. wyrokowi w pkt I i II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt C 561/15 upr

UZASADNIENIE

Powód, (...) S.A. w W. żądała zasądzenia od pozwanego R. K. (1) kwoty 1.658,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu, tytułem umowy pożyczki. Powódka wskazała, że na kwotę roszczenia składa się: kwota 1205,40 zł tytułem niespłaconych rat pożyczki, 13,67 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych, kwota 75 zł tytułem kosztów przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, 334,29 zł tytułem opłaty przygotowawczej oraz kwota 30 zł tytułem opłaty administracyjnej.

Pozwany nie wdał się w spór.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

R. K. (2) zawarł z powodem w dniu 3 czerwca 2014 r. umowę pożyczki. Na jej podstawie powód udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 1.300 zł, natomiast pozwany zobowiązał się do jej spłaty w siedmiu miesięcznych ratach

wraz z odsetkami umownymi w wielkości 9 % pożyczki, tj. kwotę 39,49 zł, opłatą przygotowawczą w kwocie 390 zł oraz opłatami administracyjnymi w kwocie 15 zł miesięcznie. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 534,49 zł tj. 41 %. Rzeczywista roczna stopa procentowa wynosiła zaś 191,89 %. W wypadku braku spłaty wskazanej wyżej kwoty w terminie powód miał prawo obciążyć pozwanego kosztami wysyłki monitów (25 zł za pierwsze wezwanie, 49 zł drugie i 49 zł ostateczne wezwanie do zapłaty) oraz kwotą 75 zł tytułem przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego

Dowód: Umowa pożyczki wraz z harmonogramem.

Powód sporządził dwa wezwania do zapłaty: w dniach 16 lipca i 1 sierpnia 2014 r. Natomiast w dniu 18 sierpnia 2014 r. wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 656,12 zł, a w dniu 4 września 2014 r. wypowiedział umowę pożyczki.

Dowód: pismo z dnia 16 lipca 2014 r., pismo z dnia 1 sierpnia 2014 r., pismo z dnia 18 sierpnia 2015 r. wraz z dowodem nadania, pismo z dnia 4 września 2015 r. wraz z dowodem nadania.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługuje na uwzględnienie, w części dotyczącej roszczenia o zapłatę kapitału, wynikającej z umowy opłaty za skierowanie sprawy do postępowania windykacyjnego, skapitalizowanych odsetek umownych oraz zredukowanej do wysokości 10% kwoty pożyczki opłaty przygotowawczej.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, a które nie były kwestionowane przez stronę pozwaną.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 720 k.c., który stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W przedmiotowej sprawie strony zawarły trzy umowy pożyczki, które doprecyzowały wysokość pożyczki i sposób spłaty. Pozwana nie spłaciła całości pożyczek w wyznaczonym terminie, więc stronie powodowej należy się jej zwrot.

Natomiast Sąd uznał, iż nie należy się stronie powodowej część kwoty z tytułu opłaty przygotowawczej i całość opłaty administracyjnej.

Na wstępie należy zgodzić się ze stroną powodową, iż w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie przepis ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, bowiem zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Wedle przepisu ustępu 2 punktu 1 wyżej wskazanego artykułu za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki. Co do zasady Sąd nie kwestionował, że zawarte między stronami umowy naruszają regulacje wyżej wskazanej ustawy.

Analizując złożoną do akt sprawy umowę należy wskazać, że pożyczkodawca nie wykazał by poniósł koszty przygotowania umowy w wysokości 390 zł oraz że ponosił miesięcznie koszty administrowania pożyczką w kwocie 15 zł.

Żądanie opłat, w sytuacji, gdy takich kosztów nie ponosi, jest zdaniem Sądu sprzeczne z postanowieniami przepisów art. 385¹ k.c. Przepis § 1 wyżej wskazanego artykułu stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Norma prawna zawarta w przepisie kolejnego paragrafu stanowi, że jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Z kolei przepis art. 385¹

§ 3 k.c. stanowi, że nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Natomiast przepis kolejnego paragrafu stanowi, że ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Zgodnie z przepisem art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny. Zdaniem Sądu, nałożenie na konsumenta obowiązku poniesienia kosztów, których powód nie poniósł jest sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Ponadto, jeżeli opłaty te miałyby być zupełnie oderwane od kosztów ponoszonych przez pożyczkodawcę, należałoby mieć na względzie, iż taki zapis zmierza do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Zgodnie z przepisem art. 359 § 2¹ k.c., maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Tym samym przedmiotowa opłata przygotowawcza i administracyjna w oderwaniu od kosztów samej usługi, stawałaby się ukrytymi, wyższymi niż maksymalne, odsetkami od sumy pożyczzonego kapitału. Postanowienie takie, jako zmierzające do obejścia prawa byłoby nieważne na mocy przepisu art. 58 § 1 k.c.

Strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie wskazała jakichkolwiek dowodów na okoliczność wysokości poniesionych kosztów przygotowania umowy oraz jej obsługi.

Ustalając stan faktyczny, Sąd miał na względzie regulację przepisu art. 6 k.c., zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu), a nadto przepisu art. 3 k.p.c., wedle którego strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Rzeczą Sądu nie jest zatem zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Co więcej w tym zakresie powód nie przytoczył w tym zakresie faktów, które sąd mógłby uznać za prawdziwe na podstawie art. 339 k.p.c.

W związku z powyższym sąd zredukował wysokość opłaty administracyjnej do 10% udzielonej kwoty pożyczki, uznając że kwota ta odzwierciedla poniesione w tym zakresie koszty.

Ponieważ pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, ani nie stawił się na rozprawie, Sąd zgodnie z przepisem art. 339 § 1 k.p.c. wydał wyrok zaoczny.

Orzeczenie o rygorze natychmiastowej wykonalności uzasadnia z kolei przepis art. 333 § 1 punkt 3) k.p.c., który nakazuje, w przypadku wydania wyroku zaocznego, nadać orzeczeniu rygor natychmiastowej wykonalności.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 100 w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którym **w** razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone i zasądził koszty proporcjonalnie do zasądzzonego roszczenia.

Z tych motywów, na podstawie wskazanych regulacji, orzeczono jak w sentencji.